

Joël Dicker

Cartea clanului din Baltimore

Traducere din franceză de
Doru Mareș & Gabriela Riegler

CUPRINS

Prolog. Duminică, 24 octombrie 2004	
<i>O lună înaintea Dramei</i>	7
I. Cartea tinereții pierdute (1989–1997).....	11
II. Cartea frăției pierdute (1998–2001).....	253
III. Cartea Goldmanilor (1960–1989).....	313
IV. Cartea Dramei (2002–2004).....	371
V. Cartea reparației (2004–2012).....	441
Epilog. Joi, 22 noiembrie 2012	
<i>Ziua Recunoștinței</i>	483

PARTEA ÎNTÂI

Cartea tinereții pierdute

(1989-1997)

1.

Eu sunt scriitorul.

Așa îmi spune toată lumea. Prietenii, părinții, familia și chiar și cei pe care nu-i cunosc, dar care, recunoscându-mă ei pe mine în locuri publice, vin și-mi zic: „Nu sunteți cumva scriitorul acela...?” Ei da, sunt scriitorul, asta e identitatea mea.

Oamenii cred că, fiind scriitor, viața îți este mai degrabă liniștită. Deunăzi, unul dintre prietenii mei, plângându-se de durata drumurilor zilnice dintre casă și birou, mi-a spus: „În fond, tu te trezești dimineața, te așezi la birou și scrii. Asta-i tot”. Nu i-am răspuns nimic, cu siguranță prea abătut să constat în ce măsură, în imaginarul colectiv, munca mea înseamnă a nu face nimic. Oamenii au impresia că freci menta, or, exact când nu faci nimic, de fapt atunci muncești cel mai abitir.

Să scrii o carte este ca și cum ți-ai deschide o tabără de vacanță. Viața, de obicei retrasă și liniștită, îți este brusc dată peste cap de o groază de personaje care se ivesc într-o bună zi pe nepregătite, reușind să-ți întoarcă întreaga existență cu fundu-n sus. Sosesc într-o dimineață, într-un autocar din care coboară făcând mare tămbălău, exaltate cum sunt de rolul pe care l-au obținut. Iar tu trebuie să te descurci cu ele, să te ocupi de ele, să le hrănești, să le cazezi. Ești responsabil de toate. Pentru că tu ești scriitorul.

Această poveste a început în luna februarie a anului 2012, pe când părăseam New Yorkul pentru a merge să-mi scriu noul roman în casa pe care tocmai o cumpărasem la Boca Raton, în Florida. O achiziționasem în urmă cu trei luni, cu banii obținuți din cesionarea drepturilor pentru ecranizarea ultimei mele cărți și, exceptând cele câteva drumuri dus-întors necesare pentru a o mobila, întreprinse în lunile decembrie și ianuarie, era pentru prima dată când veneam să petrec ceva timp aici. Era o casă spațioasă, cu pereți de sticlă, care dădea spre un lac foarte apreciat de amatorii de plimbări. Se găsea într-un cartier foarte liniștit și plin de verdeață, locuit cu precădere de pensionari înstăriți printre care eu făceam notă discordantă. Aveam jumătate din vârsta lor, dar, dacă alesesem acest loc, o făcusem tocmai pentru calmul său absolut. Era locul de care aveam nevoie pentru a scrie.

Contrar precedentelor mele vizite care fuseseră foarte scurte, de data aceasta aveam destul timp, așa că m-am dus în Florida cu mașina. Cei aproape două mii de kilometri de drum nu m-au înspăimântat sub nicio formă: în decursul anilor trecuți, am făcut de nenumărate ori drumul de la New York pentru a-l vizita pe unchiu-meu, Saul Goldman, care se mutase la marginea orașului Miami după Drama care îi lovise familia. Știam drumul cu ochii închiși.

Am plecat din New Yorkul acoperit de un strat subțire de zăpadă, termometrul indicând minus 10 grade, și am ajuns, două zile mai târziu, la Boca Raton, unde domnea blândețea iernii tropicale. Regăsind decorul familiar al soarelui și al palmierilor, nu m-am putut abține să nu mă gândesc la Unchiul Saul. Îmi lipsea extraordinar de mult. Mi-am dat seama de asta în momentul în care tocmai părăseam autostrada pentru a o lua spre Boca Raton, deși tare aș fi avut chef să merg până la Miami pentru a-l vedea. Atât de acută era senzația, încât am ajuns să mă întreb dacă nu cumva anterioarele mele vizite aici le făcusem într-adevăr ca să mă ocup de mobile sau nu cumva era un mod de a relua legăturile cu Florida. Fără el, nu mai era la fel.

*

La Boca Raton, vecinul meu era un septuagenar simpatic, Leonard Horowitz, fostă somitate în drept constituțional la Harvard, care își petrecea iernile în Florida și care, de la moartea soției sale, își ocupa timpul scriind o carte pe care nu reușea s-o înceapă. Prima oară când l-am întâlnit a fost în ziua în care am cumpărat casa. A sunat la ușa mea, venind cu un bax de beri pentru a-mi ura bun venit și simpatia s-a simțit instantaneu între noi. De atunci și-a făcut un obicei din a trece să mă salute la fiecare venire a mea. Ne-am împrietenit foarte repede.

Îi plăcea compania mea și cred că se bucura să mă vadă rămânând acolo pentru mai mult timp. Pe când îi povesteam că tocmai îmi scriam următorul roman, imediat a adus și el vorba despre al lui. Muncea cu zel, însă nu reușea să facă progrese. Purta cu sine peste tot un caiet mare, cu arc spiralat, pe care scrisese cu un marker *Caietul nr. 1*, lăsând să se înțeleagă că vor mai urma și altele. Îl vedeam stând tot timpul cu nasul în el: încă de dimineață, pe terasa casei sale, apoi la masa din bucătărie; l-am întâlnit de mai multe ori pe la câte o cafenea din centru, concentrat asupra textului. El, în schimb, mă vedea plimbându-mă, înotând în lac, plecând la plajă, alergând. Seara, îmi suna la ușa, cu berile reci. Le beam la mine pe terasă, jucând șah și ascultând muzică. În spatele nostru, se vedea peisajul sublim al lacului și al palmierilor înroșiți de soarele apunând. Între două înghițituri, mă întreba mereu, fără să piardă din ochi tabla de șah:

— Ei, Marcus, cum stai cu cartea?

— Merge, Leo. Merge.

Trecuseră două săptămâni de când eram acolo. Într-o seară, în momentul în care îmi lua tura, s-a oprit brusc și mi-a vorbit pe un ton dintr-odată enervat:

— N-ai venit aici să-ți scrii noul roman?

— Ba da, de ce?

— Pentru că nu faci nimic, și asta mă enervează.

— Ce te face să crezi că nu fac nimic?

— Pentru că văd! Toată ziua visezi cu ochii deschiși, faci sport și te zgâiești la norii care aleargă pe cer. Eu, care am șaptezeci și opt de ani, ar trebui să vegetez așa cum o faci tu, în timp ce tu, care abia ai puțin peste treizeci, ar trebui să-i dai zor!

— De fapt, ce te enervează, Leo? Cartea mea sau a ta?

Nimerisem ținta. S-a domolit:

— Voiam doar să știu cum faci. Romanul meu bate pasul pe loc. Sunt curios să știu cum lucrezi.

— Mă așez aici, pe terasă, și mă gândesc. Crede-mă că asta e o întregă muncă. Tu scrii pentru a-ți ține mintea ocupată. E altceva.

A mutat calul, amenințându-mi regele.

— N-ai putea să-mi dai o idee bună de roman?

— Imposibil.

— De ce?

— Trebuie să vină de la tine.

— În orice caz, te rog, abține-te să vorbești în cartea ta despre Boca Raton. N-am nevoie ca toți cititorii tăi să vină aici, proțâpindu-se nu știu cât timp ca să vadă unde locuiești.

Am zâmbit, adăugând:

— Nu trebuie să cauți ideea, Leo. Ideea va veni ea singură la tine. Ideea e un eveniment care se poate produce oricând.

Cum mi-aș fi putut imagina, în momentul în care pronunțam acele cuvinte, că era exact ceea ce urma să se întâmple? Am văzut pe malul lacului silueta unui câine care hoinărea pe-acolo. Un corp musculos, dar delicat, cu urechile ascuțite și cu botul adulmecând în iarbă. Nu era niciun însoțitor prin apropiere.

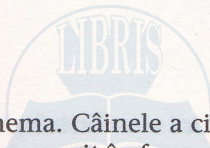
— S-ar spune că acest câine e singur, am spus.

Horowitz a ridicat capul și a privit animalul care arăta de parcă s-ar fi rătăcit.

— Nu există pe-aici câini vagabonzi, a decretat el.

— N-am zis că e un câine vagabond. Am zis că se plimbă de unul singur.

Ador câinii. M-am ridicat de pe scaun, mi-am dus mâinile la gură pe post de portavoce și am fluierat pentru a-l

chema. Câinele a ciulit urechile. Am mai fluierat o dată, iar el a pornit în fuga mare.

— Ești nebun, a bombănit Leo, ce te face să crezi că nu e turbat? E rânduț tu să joci.

— Nimic, am răspuns înaintând tura, complet neatent.

Horowitz mi-a luat regina pentru a mă pedepsi pentru insolență.

Câinele a ajuns în dreptul terasei. M-am lăsat pe vine, lângă el. Era un mascul de talie destul de mare, cu blană închisă la culoare, cu ceea ce arăta ca o mască neagră în dreptul ochilor și cu mustați lungi ca de focă. Și-a lipit capul de mine și l-am mângâiat. Părea foarte blând. Am simțit imediat cum se creează o legătură între mine și el, ca o dragoste la prima vedere, iar cei care știu cum sunt câinii înțeleg despre ce vorbesc. Nu avea zgardă, nici altceva după care ar fi putut fi identificat.

— L-ai mai văzut pe câinele ăsta până acum? l-am întrebat pe Leo.

— Niciodată.

După ce a inspectat terasa, câinele a plecat fără să-l pot opri, dispărând printre palmieri și tufișuri.

— Pare că știe unde merge, mi-a spus Horowitz. Cu siguranță e un câine de prin vecini.

Atmosfera era apăsătoare în seara aceea. Când a plecat Leo, am ghicit, în ciuda întunericului, un cer amenințător. O furtună violentă nu a întârziat să izbucnească, proiectând fulgere impresionante dincolo de lac, înainte ca norii să se rupă și să reverse o ploaie torențială. Spre miezul nopții, pe când citeam în salon, am auzit schelălăituri venind dinspre terasă. M-am dus să văd ce se întâmplă și, prin ușa de sticlă, am zărit câinele ud learcă și cu o figură vrednică de milă. l-am deschis, iar el s-a strecurat imediat înăuntru. Mă privea cu aer rugător.

— Bine, poți să rămâi, i-am zis.

l-am dat să mănânce și să bea din două gamele pe care le improvisasem din niște cratițe, m-am așezat lângă el pentru

a-l șterge cu un prosop, după care amândoi am contemplat ploaia care curgea șiroaie pe geamuri.

A petrecut noaptea la mine. A doua zi, când m-am trezit, l-am găsit dormind liniștit pe pardoseala din bucătărie. I-am făcut o lesă din sfoară, asta așa, din precauție, pentru că, de altfel, mă urma blând, și-am plecat în căutarea stăpânului său.

Leo își bea cafeaua pe terasă, cu al său *Caiet nr. 1* deschis la o pagină dezolant de albă.

— Ce tot faci cu câinele ăsta, Marcus? m-a întrebat când m-a văzut încercând să-l fac să urce în portbagajul mașinii.

— A venit azi-noapte la mine pe terasă. Pe furtuna aia, l-am primit în casă. Cred că l-a pierdut cineva.

— Și unde te duci?

— Să pun un anunț la supermarket.

— De fapt, tu nu lucrezi niciodată.

— Păi, lucrez, uite.

— Bine, vezi să nu te omori cu munca.

— Promit.

După ce am pus anunțuri la cele două supermarketuri din apropiere, am plecat să mă plimb un pic cu câinele pe strada principală din Boca Raton, în speranța că îl va recunoaște cineva. Degeaba. Am sfârșit prin a merge la poliție, de unde am fost îndrumat către un cabinet veterinar. Câteodată, câinii au un cip de identificare, făcând astfel posibilă găsirea proprietarului. Nu era și cazul acestui câine, astfel că veterinarul nu m-a putut ajuta. Mi-a propus să-l trimită la un adăpost pentru câini, ceea ce am refuzat, și m-am întors acasă însoțit de noul meu tovarăș care, în ciuda taliei impozante, era, trebuie spus, extrem de blând și de ascultător.

Leo mă pândea de la el de pe terasă. Când m-a văzut sosind, a venit în fugă, fluturând foile proaspăt scoase din imprimantă. Descoperise recent magia motorului de căutare Google și tasta fără încetare toate întrebările care-i treceau prin minte. Pentru un universitar ca el, care și-a petrecut o mare parte din viață prin biblioteci, în căutare de informații, magia acestor algoritmi avea un efect special.

14.

În dimineața zilei de 26 martie 2012 am fost trezit de telefon. Era ora cinci. Cel care mă suna era agentul meu din New York.

— Marcus, a ajuns în presă!

— La ce te referi?

— La Alexandra și la tine. Sunteți pe prima pagină a celui mai citit tabloid jegos al patriei.

Am alergat la cel mai apropiat supermarket care era deschis non-stop. Tocmai atunci se descărca, dintr-o ladă de lemn, o grămadă de reviste ambalate în celofan.

Am pus mâna pe una, am rupt plasticul, am deschis-o și am citit îngrozit:

*CE SE ÎNTÂMPLĂ
ÎNTRE ALEXANDRA NEVILLE ȘI MARCUS GOLDMAN?
Povestea unei escapade secrete în Florida*

Așadar, individul din furgoneta neagră era fotograf. Și ne ținuse sub observație timp de mai multe zile, urmărindu-ne. După care vânduse exclusivitatea unei reviste care acum lua pe toată lumea prin surprindere.

Asistase la întreaga poveste încă de la început: mă văzuse furându-l pe Duke, apoi pe Alexandra și pe mine la

Coconut Grove, pe Alexandra venind la mine acasă... Totul lăsa să se înțeleagă că aveam o relație.

Mi-am sunat agentul.

— Trebuie să oprim chestia asta, i-am zis.

— Imposibil. Au fost al dracului de șmecheri. Nu au lăsat să răsuflă nimic, niciun apropro pe internet. Toate fotografiile au fost făcute de pe un drum public, fără vreo intruziune directă în sfera ta intimă. Totul este perfect pus la punct.

— Dar n-am făcut nimic cu ea.

— Ești liber să faci ce vrei...

— Dacă-ți spun că nu e nimic între noi?! Trebuie să existe o modalitate de a opri revista de la vânzare.

— Marcus, jurnaliștii nu fac altceva decât să emită o supoziție. Nu e nimic ilegal în asta.

— Alexandra a aflat?

— Presupun că da. Și dacă nu, în cel mult un ceas i se va comunica.

Am așteptat o oră, înainte de a mă duce să sun la poarta casei lui Kevin. Am văzut camera video a interfonului aprinzându-se, semn că era cineva care se uita la mine, dar poarta a rămas închisă. Am mai sunat o dată și, până la urmă, s-a deschis ușa casei. Era Alexandra. A venit până lângă poartă, dar a rămas dincolo de ea.

— Așadar, mi-ai furat câinele? mi-a zis fulgerându-mă din priviri. De-asta era el mai tot timpul la tine.

— N-am făcut-o decât o singură dată. Sau de două ori. După care îți jur că a venit singur.

— Nu știi dacă ar trebui să mai am încredere în tine, Marcus. Tu ai anunțat presa?

— Poftim?! Adică, de ce-aș fi făcut-o?

— Habar n-am. Poate pentru ca să mă desparti de Kevin.

— Haide, Alexandra, nu-mi spune că poți crede așa ceva!

— Marcus, ai avut și tu șansa ta. Acum opt ani. Nu mai veni să-mi distrugi viața. Lasă-mă-n pace. Avocații mei te vor contacta pentru a le oferi o dezmințire.

*

*Baltimore, Maryland.
Primăvara-vara 1995.*

La Montclair mă simțeam din ce în ce mai izolat.

În timp ce stăteam ca-nțepenit în New Jersey, o existență paradiziacă își întindea brațele către mine dinspre Oak Park. Și nu mai era doar una, ci erau două familii minunate, Baltimorii și Nevillii, care, în plus, se mai și împrieteniseră. Unchiul Saul și Patrick Neville au devenit parteneri de tenis. Mătușa Anita i-a propus lui Gillian Neville să ia parte la activitățile benevole din cadrul căminului de copii al lui Artie Crawford. Hillel, Woody și Scott erau tot timpul împreună.

Într-o zi de început de aprilie, Hillel, care citea zilnic *Baltimore Sun*, a dat de un articol în care era vorba despre un concurs muzical organizat de un post de radio național. Participanții erau invitați să-și trimită propunerile sub forma a două compoziții în interpretarea lor, înregistrate audio sau video. Câștigătorul avea să poată înregistra cinci piese într-un studio profesionist, dintre care una avea să fie difuzată timp de șase luni la respectivul post de radio. Evident, unchiul Saul deținea o extraordinară cameră video ultimul răcnet și, la fel de evident, a acceptat să le-o împrumute lui Hillel și lui Woody. În închisoarea mea din New Jersey primeam zilnic telefoane înflăcărate din partea verilor mei, care îmi relatau cum proiectul mergea ca pe roate. Timp de o săptămână, Alexandra și-a petrecut toate serile repetând acasă la Goldmani și apoi, în weekend, Hillel și Woody au filmat-o. Crăpam de gelozie.

Numai că, în competiție sau nu, toți trei, Woody, Hillel și cu mine, am fost învinși chiar pe linia de sosire întrucât Alexandra și-a făcut apariția la Baltimori împreună Austin, iubitul ei. Trebuia să se întâmple și asta, doar Alexandra avea șaptesprezece ani, era frumoasă ca lumina zilei și doar nu era să aleagă unul dintre grădinarii de cincisprezece ani cărora până și creșterea părului pubian le era într-o lamentabilă întârziere. A preferat un individ de la ea din liceu, un băiatu' mării, frumos ca un zeu și puternic ca un Hercule, dar idiot

ca un măgar. Venea în subsol, se întindea pe canapea și nici vorbă să asculte compozițiile. I se rupea de muzica aceea care pentru Alexandra însemna pur și simplu viața ei, lucru de neînțeles pentru imbecilul de Austin.

Până la anunțarea rezultatelor concursului au trecut două luni. Alexandra și-a luat, între timp, permisul de conducere și, în serile de weekend, când Austin o lăsa baltă ca să iasă cu gașca lui, venea să ne ia de la Baltimori. Mergeam să ne luăm milkshake-uri de la *Dairy Shack*, apoi opream pe o străduță liniștită, ne întindeam pe iarbă, cu privirile pierdute în noapte, și ascultam muzică de la aparatul de radio din mașina lăsată cu portierele deschise. Alexandra cânta și ea, iar noi ne imaginam că melodia ei era transmisă iar și iar la radio.

În acele momente, ni se părea că ne aparținea doar nouă. Stăteam la taifas ceasuri întregi. Austin era frecvent subiectul conversației. Hillel îndrăznește să-i pună întrebările care ne ardeau tuturor buzele:

— Ce Dumnezeu faci cu un asemenea dobitoc?

— Nici vorbă să fie un dobitoc. Poate că e uneori așa, mai abrupt, dar e o dulceață de băiat.

— Mda, o ironiza Woody, poate că mulțumită decapotabilei ăleia a lui o să i se mai aerisească un pic și ce-o fi având în cap.

— Serios acum, îi lua Alexandra apărarea, când ajungi să-l cunoști, iese câștigat.

— N-are-a face, conchidea Hillel, tot un bou e.

Până la urmă, Alexandra sfârșea prin a ne declara:

— Îl iubesc și gata!

Și când zicea „îl iubesc“ ni se sfâșiau inimile.

Alexandra nu a câștigat acel concurs. A primit doar o scrisoare în care era anunțată sec că nu-i fusese acceptată participarea. Austin i-a spus că, dacă a pierdut, asta se întâmplase fiindcă valoarea ei muzicală era egală cu zero.

Ca să fiu cinstit, atunci când Woody și Hillel mi-au telefonat pentru a-mi da vestea, o parte din mine a răsuflat